

CERTIFICERING VAN DUURZAAM BOSBEHEER

De mondiale discussies over certificering van duurzaam bosbeheer lijken wel een wild stromende rivier. Begrijpelijk als we zien welke krachten er in het spel zijn. Certificering is de laatste schakel die ertoe moet leiden dat wereldwijd de bossen blijven voortbestaan en dus voor altijd producten blijven leveren. Duurzaam bosbeheer en certificering van duurzaam bosbeheer is daarmee een logisch onderdeel van het streven naar een duurzame samenleving. In dit Bos en Hout Bericht meer over ontwikkelingen en gevolgen: zijn we met certificering op de goede weg of leidt het tot een groter gebruik van milieu-onvriendelijke materialen?

1996 nr. 9

S
B
H

STICHTING BOS EN HOUT

In 1995 publiceerde de Stichting Bos en Hout een Bos en Hout Bericht over certificering. Daaronder verstaan wij de toekenning van een schriftelijke verklaring, in dit geval aan een boscigenaar, waarin staat dat hij zijn bos inderdaad beheert zoals hij beweert.

Toen gaven we een overzicht van alle belangrijke ontwikkelingen en dit Bos en Hout Bericht geeft onder andere een actualisatie. Eerst kijken we naar de achtergrond van duurzaam bosbeheer en beschrijven de belangrijkste discussie-thema's. Daarna komen enkele recente internationale ontwikkelingen aan de orde, gevolgd door een beschrijving van Nederlandse ontwikkelingen. We besluiten met een analyse van de gevolgen van certificatie: schiet het milieu er iets mee op of spinnen alleen de minder milieuvriendelijke concurrerende materialen er garen bij?

INLEIDING

Na het rapport 'Grenzen aan de groei' van de Club van Rome (1972) kreeg het begrip duurzaamheid in 1987 opnieuw aandacht door het werk van een VN-commissie, die onder leiding stond van de premier van Noorwegen, mevrouw Brundtland. De commissie propageerde dat economische groei niet meer ten koste moet gaan van het milieu maar juist ten gunste van het milieu moet komen. Vanaf dat moment dringt steeds meer het besef door dat er grenzen zijn aan de economische groei, vooral als we die groei bekijken vanuit milieu-oogpunt.

Ook de International Tropical Timber Organization (ITTO) gaat zich bezighouden met duurzaamheid als het in 1990 besluit dat vanaf 2000 haar leden alleen nog tropisch hout mogen verhandelen uit duurzaam beheerd tropisch bos. Een andere belangrijke mijlpaal is de UNCED conferentie in 1992 in Rio de Janeiro. Daar ondertekenen de deelnemende landen een bossen-verklaring.

Die is jammer genoeg niet bindend, maar wel een belangrijke leidraad voor duurzaam bosbeheer. In Europa is de resolutie die Europese ministers in 1993 ondertekenen van groot belang. Met deze 'Algemene richtlijnen voor het Duurzaam Beheer van bossen in Europa' geven de Europese landen te kennen dat zij van plan zijn om richtlijnen te maken voor duurzaam bosbeheer. In 1994 wordt de Forest Stewardship Council (FSC) opgericht door organisaties als milieu- en mensenrechtenbewegingen, enkele

Is buitenlands bos eerder gecertificeerd dan Nederlands bos?

houthandelaren en inheemse volkeren. Volgens de statuten kunnen overheden niet deelnemen aan de FSC. De FSC ontwikkelt zelf principes en criteria voor duurzaam bosbeheer.

Op initiatief van Canada onderzoekt de International Organization for Standardization (ISO) sinds 1994 de certificering van duurzaam bosbeheer volgens ISO-normen. In de internationale discussie over bosbeheer zitten drie belangrijke thema's:

- 1 Duurzaam bosbeheer.
 - 2 Certificering van duurzaam bosbeheer.
 - 3 Het volgen van hout op weg van gecertificeerd bos naar eindgebruiker.
- Deze drie thema's hebben veel met elkaar te maken; ze zijn echter niet hetzelfde. Hieronder een toelichting op ieder thema.

Duurzaam bosbeheer voor een duurzame samenleving

Het streven naar duurzaam bosbeheer is onlosmakelijk verbonden met de maatschappelijke intentie om in harmonie te (gaan) leven met de omgeving. Steeds meer mensen vinden dat erop los leven ten koste gaat van toekomstige generaties. Vanzelfsprekend ontkomt ook het beheer van bossen niet aan deze wens. Maar de betrokkenheid van bossen gaat veel verder dan het feit dat ze een van de vele onderdelen is van onze samenleving. Het maatschappelijke streven naar duurzaamheid heeft namelijk onder andere tot gevolg dat hernieuwbare materialen een belangrijkere rol zullen gaan vervullen. Het belang van hout als milieuvriendelijke grondstof zal daarom toenemen. De huidige grote maatschappelijke interesse voor duurzaam bosbeheer is daarom vooral terug te voeren op de belangrijke rol die bossen, als producent van producten en diensten voor de samenleving kunnen vervullen. Overigens zijn velen het er wel over eens dat de Nederlandse bossen duurzaam worden beheerd. Ongetwijfeld zal her en der nog het een en ander verbeterd moeten worden maar het idee dat Nederland z'n bossen op duurzame wijze beheert is breed geaccepteerd.

Certificering van duurzaam bosbeheer

Om eindgebruikers de zekerheid te geven dat hout uit duurzaam beheerde bossen komt zijn er initiatieven ontplooid om deze bossen van een certificaat te voorzien. Certi-

Veroverd gecertificeerd hout de markt?

ficeren is daarom aantrekkelijk voor beseigenaren die vinden dat hun bossen aan de eisen voldoen. Ze kunnen dan een (onafhankelijke) certificerende instelling vragen om dit in een certificaat vast te leggen. De certificerende instelling zal zo'n certificaat afgeven als men van mening is dat het bos inderdaad op de gestelde manier beheerd wordt. Met zo'n certificaat kan de bosbeheerder zijn voordeel doen bij de verkoop van hout uit dat bos.

Bij certificering toetst de certificerende instelling het bosbeheer aan criteria, indicatoren en normen. Een criterium is bijvoorbeeld 'instandhouden van het bosareaal'. Om te beoordelen of een bos voldoet aan dit criterium moet er minstens één indicator aan dit criterium worden toegekend, bijvoorbeeld 'bosoppervlakte'. Om deze indicator te

kwantificeren is een norm nodig, bijvoorbeeld: 'minstens vijf hectare groot'.

Hout op weg van bos naar eindgebruiker

Het volgen van hout van bos naar eindgebruiker is noodzakelijk om de eindgebruiker te garanderen dat gecertificeerd hout en ervan afgeleide producten zoals papier, daadwerkelijk uit gecertificeerd bos komt. In het engels noemen we dit 'chain-of-custody'.

INTERNATIONALE ONTWIKKELINGEN

ITTO

De International Tropical Timber Organization heeft ervoor gekozen om geen certificerende organisatie te worden, hoewel sommige leden daarom vragen. Wel wil de ITTO haar leden helpen bij het bereiken van duurzaam bosbeheer in 2000. Ze doet dit bijvoorbeeld door het (laten) uitvoeren van studies, waarmee zij haar leden informeert over de toekomstige markt (-segmenten) voor gecertificeerd duurzaam geproduceerd hout. Verder doet de ITTO onderzoek naar de kosten van invoering van duurzaam beheer van tropische bossen. Daarnaast heeft zij afgelopen voorjaar een rapport gepubliceerd met een uitgebreid overzicht van wereldwijde ontwikkelingen op het gebied van certificering van duurzaam bosbeheer in tropische- en niet-tropische bossen.

De ITTO positioneert zichzelf dus als een forum voor discussies over certificering van duurzaam beheer van tropische bossen.

FSC

De Forest Stewardship Council heeft in 1995 vier organisaties geaccrediteerd. Dit betekent dat die organisaties aan bosbeheerders een FSC-certificaat mogen geven voor duurzaam bosbeheer. De FSC certificeert dus niet zelf, maar erkent daarvoor bepaalde organisaties. Zo zijn tot nu toe in 11 landen 22 bossen gecertificeerd met een totale oppervlakte van 2 miljoen hectare, waaronder 1,5 miljoen hectare Pools bos.

De bestuursstructuur van de FSC kreeg kritiek: vooral bedrijven vonden dat ze onvoldoende zeggenschap hadden door de bestuursplitsing in twee ongelijke delen. De economische kamer had 25% van de stemmen en de kamer voor sociale- en milieu-belangen 75%. Daarom besloot de FSC tijdens haar recente jaarvergadering tot drie kamers: een economische, een sociale en een milieu-kamer. Iedere kamer heeft nu eenderde van de stemmen.

Zonder twijfel is de FSC op dit moment een van de belangrijkste organisaties voor certificering van duurzaam bosbeheer en haar systeem van criteria en indicatoren oogst waardering in brede kring. Eén van de nadelen van het FSC is echter dat bij de totstandkoming van zowel de organisatie als de criteria/indicatoren, niet alle belangengroepen voldoende betrokken zijn geweest waardoor de FSC niet kan functioneren als de wereldwijde accrediteur van certificeerders van duurzaam bosbeheer. Dit is namelijk is strijd

met regels van de Wereld Handels Organisatie.

ISO

De International Organization for Standardization heeft zich het afgelopen jaar gebogen over haar rol bij certificering van duurzaam bosbeheer. Het belangrijkste voordeel van ISO-normen is dat ze volledig onafhankelijk tot stand komen, onder andere door open consultatie van alle belanghebbenden. De ISO richt zich nadrukkelijk op consensus en handelt daarmee volgens de regels van de Wereld Handels Organisatie. Nadeel is wel dat zo iets veel tijd kost, juist omdat er zoveel nadruk ligt op consultatie van alle (mogelijke) belanghebbenden.

De ISO is bijna klaar met een gestandaardiseerde procedure voor milieumanagement door bedrijven (14001-serie). Misschien is het mogelijk en wenselijk om certificering van duurzaam bosbeheer en 'chain-of-custody' daarin te passen. Een informele werkgroep bestudeert dat sinds vorig jaar; Nederland is ook lid van die werkgroep. Deze rapporteerde onlangs aan de ISO-jaarvergadering dat er goede redenen zijn om certificering van duurzaam bosbeheer te verankeren in de ISO-14001-serie. Bijvoorbeeld omdat ISO-14001 zich goed leent als internationaal raamwerk ervoor. Daarop besluit de ISO om een nieuwe, formele werkgroep op te richten die dat gaat bestuderen. Er is veel minder steun voor het idee om chain-of-custody ook vast te leggen in een ISO-norm. Verschillende landen vinden dat de bedrijven dit zelf moeten regelen. De ISO zal daarom voorlopig geen aandacht aan dit aspect besteden.

Het besluit om met een formele overleggroep verder te gaan betekent overigens niet dat de ISO haar eigen criteria, indicatoren en normen voor duurzaam bosbeheer zal gaan opstellen. ISO-14001 is een gestandaardiseerde procedure voor milieumanagement van bedrijven en die bepalen zelf welke criteria, indicatoren en normen ze gaan toepassen.

Intergovernmental Panel on Forests

Na de UNCED-bijeenkomst in 1992 besluit de Commission on Sustainable Development tot oprichting van een 'Intergovernmental Panel on Forests'. Een van de doelen is bevordering van internationaal overleg over duurzaam bosbeheer. Als de deelnemende landen het erover eens kunnen worden kan in het meest ideale geval een juridisch bindende bossenconventie het resultaat zijn. Dit panel is twee keer bijeen geweest, de derde bijeenkomst is in september 1996 in Genève. Het eindrapport verscheint in 1997.

De Europese Unie

In beleid voor bosbeheer stelt de EU zich zeer terughoudend op. Verschillende lidstaten houden vast aan het subsidiariteitsbeginsel, dat stelt dat een land zoveel mogelijk zaken zelf moet zien te regelen. Daarom heeft de EU geen leidende maar een facili-

taire rol bij certificering van duurzaam bosbeheer. Afgelopen voorjaar organiseerde de EU een seminar, waar veel betrokkenen van gedachten wisselden. En ter voorbereiding op internationale bijeenkomsten gebruiken de leden het EU-verband voor onderlinge afstemming. Maar het is onwaarschijnlijk dat de EU in de nabije toekomst het voortouw zal nemen. Het is echter wél wenselijk dat zij zorgt voor coördinatie tussen de verschillende lidstaten, zeker met de open grenzen in het achterhoofd.

Canadese initiatieven

Canada werkt hard aan certificering van duurzaam bosbeheer. De Canadese overheid, die 94% van de bossen bezit, en de Canadese houtindustrie hebben samen met maatschappelijke organisaties een systeem opgezet dat duurzaam bosbeheer aantoonbaar maakt. Men is geruime tijd bezig geweest om criteria, indicatoren en normen te ontwikkelen voor het Canadese bos. Het systeem sluit naadloos aan op de procedures die de ISO toepast en daarom heeft de Canadian Standards Association (CSA) deze samenwerking geleid. De CSA is de Canadese tegenhanger van het Nederlands Normalisatie Instituut. Beide organisaties zijn voor hun land lid van de ISO.

Scandinavische initiatieven

Scandinavische landen zijn ook actief op dit gebied. In 1995 besluiten verenigingen van boscigenaren en houtverwerkende bedrijven in zowel Finland, Noorwegen, en Zweden om samen te werken aan certificering van duurzaam bosbeheer. Dit samenwerkingsverband heet 'Nordic Forest Certification'. De Scandinavische landen besteden speciale aandacht aan de rol van kleine particuliere boscigenaren die de certificeringskosten misschien niet kunnen betalen. Voor een land als Finland zou dat funest zijn want een groot deel van het bos is in handen van veel kleine boscigenaren.

Sinds begin 1996 werkt de Zweedse vereniging voor de houtindustrie (Skogsindustrierna) samen met Zweedse milieu-organisaties aan certificering volgens FSC-richtlijnen. Deze samenwerking heeft ook gevolgen voor het Scandinavische samenwerkingsverband omdat Skogsindustrierna daar lid van is. Ook in Finland is een samenwerkingsverband opgezet, waar niet alleen milieugroepen en houtindustrie aan deelnemen maar ook boscigenaren en landbouworganisaties.

NEDERLANDSE ONTWIKKELINGEN

Convenant Tropisch Hout

Het Convenant Tropisch Hout (CTH) liep af op 31 december 1995. De bilaterale samenwerkingsverbanden van het CTH tussen Nederland en enkele tropische landen bestaan nog steeds. Daarnaast is er ook nog een commissie onder voorzitterschap van professor Stortenbeker bezig een gefaseerde aanpak te introduceren voor het realiseren van duurzaam bosbeheer. Alhoewel de opdracht zich concentreerde op tropische bos-

sen kan de voorgestelde aanpak toegepast worden op alle bossen. Het eindresultaat van de commissie luidt dat het mogelijk én zinvol is om dit te doen. Men vond onder andere dat een gefaseerde aanpak stimulerend werkt op de realisatie van duurzaam bosbeheer.

Een ander product dat als gevolg van het Convenant Tropisch Hout tot stand is gekomen is een systeem om gecertificeerd hout uit buitenlandse bossen op de Nederlandse markt van grens tot eindgebruiker te kunnen volgen. Dit zogenaamde Coopers & Lybrand systeem wordt toegepast door de nieuw opgerichte Stichting Keurhout.

Stichting Keurhout

Dit voorjaar is Stichting Keurhout opgericht door zowel de vakbeweging, de Vereniging van Nederlandse Houtondernemingen als de Nederlandse Bond van Timmerfabrikanten. De stichting wordt financieel ook ondersteund door de overheid. Op dit moment bestaat het bestuur uit 2 vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, 2 vertegenwoordigers van de vakbeweging, een onafhankelijke voorzitter: prof.dr. L. Ginjaar en een Rijksvertegenwoordiger als waarnemer. Daarnaast wil de stichting graag 2 vertegenwoordigers van milieu-organisaties in het bestuur plaats laten nemen.

De stichting is opgezet om hout met een certificaat dat wordt ingevoerd in Nederland van de grens tot eindgebruiker te begeleiden. Men gebruikt hiervoor het systeem dat binnen het CTH is ontwikkeld. Keurhout

Foto: Centrum Hout, Almere

houdt zich dus niet bezig met het volgen van hout vanaf het (tropische) bos tot aan de Nederlandse grens.

De stichting is bereid om elke partij hout met een certificaat te volgen. Maar om te voorkomen dat de stichting veel moeite moet doen om een partij met een fantasiecertificaat te volgen, beoordeelt zij een certificaat eerst aan de hand van minimumeisen. Men gaat dus niet zelf bosbeheer certificeren; in plaats daarvan volgt men het gecertificeerde hout en de houtproducten.

Boschap-commissie

Op verzoek van het Ministerie van LNV heeft het Boschap een commissie opgericht. Het Boschap is een Publiek Rechtelij-

ke Bedrijfsorganisatie (PBO) waarin werkgevers en werknemers uit de bossector samenwerken op verzoek van het Ministerie van LNV.

Deze Boschap-commissie bestudeerde duurzaam bosbeheer en certificering ervan. Zij gaf voor Nederland invulling aan de Helsinki-criteria voor duurzaam bosbeheer door voor elk criterium enkele indicatoren voor te stellen. Daarmee kan de overheid vaststellen wat we in Nederland moeten verstaan onder duurzaam bosbeheer. De overheid bespreekt dat nu met de bos- en houtsector en milieu-organisaties.

De discussie over duurzaam bosbeheer kent zo haar eigen vragen. Een daarvan is op welk niveau we certificatie moeten organiseren. Op landelijk niveau? Of juist op beheerseenheidniveau? Het Boschap heeft voorkeur voor certificering op landelijk niveau, bij voorkeur via wet- en regelgeving. In dat geval kunnen alle boscigenaren zich gezamenlijk laten certificeren. Een nadeel is dat sommige boscigenaren geen hout verkopen en zij zijn dus niet geïnteresseerd in een certificaat terwijl ze er wel aan meebetalen. Bovendien: als Nederland vindt dat 'voldoen aan de wet- en regelgeving' genoeg garantie is voor duurzaam bosbeheer, dan kunnen andere landen dat ook vinden, hoe beroerd hun Boswet misschien ook is. Certificering op beheerseenheidniveau (of per bosgroep) heeft als voordeel dat de boscigenaar de kwalificaties van het certificaat kan laten aansluiten op de wensen van zijn houtafnemers.

Ook voor andere materialen moeten dezelfde duurzaamheidseisen gelden als voor hout, ten gunste van het milieu.

FSC in Nederland

Ook in Nederland is de Forest Stewardship Council (FSC) actief, met de Vereniging Milieudefensie als contact-adres. Die timmert aan de weg om publiek, gemeenten en landelijke politiek bekend te maken met de FSC en maakt afspraken over de verkoop van hout met een FSC-keurmerk, bijvoorbeeld met de Gamma Doe-Het-Zelf winkels.

Platform Hout in Nederland

In een brief van 6 mei jl roept het Platform Hout in Nederland (PHN) personen en

maatschappelijke organisaties op om in Nederland samen te werken aan certificering van duurzaam bosbeheer. Het PHN is een vereniging van bedrijven die betrokken zijn bij bos en hout en voor wie duurzaam beschikbaarheid van hout essentieel is. Het PHN is van mening dat de tijd rijp is dat de verschillende organisaties gaan samenwerken, die tot nu toe min of meer in eigen kring zich oriënteerden op de problematiek rond duurzaam bosbeheer en de certificering ervan. Het PHN wil daarnaast ook het volgen van het hout op z'n weg van het bos naar de eindgebruiker met alle betrokkenen bespreken. Het PHN is er niet bij voorbaat op uit om een nieuw systeem op te zetten, maar wil trachten door samenwerking van alle partijen daadwerkelijk certificering van duurzaam bosbeheer in Nederland van de grond te krijgen. Daarbij vindt het PHN afstemming met het buitenland essentieel.

Leden van het Platform Hout in Nederland
Algemene Vereniging Inlands Hout
Emballage en Pallet-Industrie Vereniging
Grontmij N.V.

Heidemij Realisatie B.V.

Ingenieursburo Oranjewoud B.V.

Nederlandse Bond van Boomkwekers

Nederlandse Bond van Timmerfabrikanten

NV Samenwerkende elektriciteits-productiebedrijven

Vereniging van Nederlandse Houtondernemingen

Vereniging van Nederlandse Papier en Kartonfabrieken

Toehoorders

Vereniging van Houttelers (van de NLTO)

Unie van Bosgroepen

Wetsvoorstel Groen-Links

Het kamerlid M. Vos van Groen-Links diende onlangs een initiatief-wetsvoorstel in om vanaf 2000 in Nederland alleen nog duurzaam geproduceerd hout of houtproducten te verhandelen of in te voeren. Handel en industrie hebben kritisch gereageerd op dit voorstel. Zij vinden dat de overheid gebruik van duurzaam geproduceerd hout niet verplicht moet stellen. Het overleg over dit initiatiefwetsvoorstel is nog aan de gang.

TOT SLOT

Alle noeste arbeid voor certificering roept twee indringende vragen op.

- Zijn andere materialen straks de lachende derde?
 - Wat levert certificering van duurzaam bosbeheer nu eigenlijk op?
- Op beide vragen gaan we hieronder in.

Andere materialen

Zijn andere materialen de lachende derde als we doorgaan met certificering van duurzaam bosbeheer? De kans bestaat dat we iets belangrijks uit het oog verliezen: duurzaam bosbeheer als onderdeel van een duurzame samenleving. Wat gebeurt er als blijkt dat de consument niet méér wil beta-

len voor een product dat ondertussen wél een veel hogere kostprijs heeft gekregen? Stappen ze dan over op goedkopere vervangers van hout, zoals kunststof, staal, aluminium en beton? Vervolgens ontstaat een merkwaardige situatie: de consument vraagt om duurzaam bosbeheer, het hout uit deze bossen wordt daardoor duurder en de consument stapt daarom over op andere, goedkopere materialen. Investeren in het nog milieu-vriendelijker maken van hout dat van nature al milieu-vriendelijk is, zorgen dan voor afzetverhoging van andere producten, die misschien veel milieu-belastender zijn! Dit moeten we natuurlijk voorkomen. Maar hoe? Ten eerste is een grootscheepse publiekscampagne nodig die pleit vóór houtgebruik. Dit is niet alleen een taak voor overheid en het bos- en houtbedrijfsleven; ook de milieu-beweging moet zich dit aantrekken en haar relaties met het grote publiek hiervoor benutten. Verder kan de overheid daadkrachtig flankerend beleid inzetten om houtgebruik te bevorderen met het oog op een milieu-vriendelijke toekomst, en te eisen dat andere materialen ook duurzaam geproduceerd worden. Het komt erop neer dat we snel iets moeten doen aan het beeld dat mensen hebben van hout en van het oogsten van bomen. Anders gaan andere materialen hun marktaandeel verder vergroten en betaalt het milieu het gelag.

Levert certificering iets op?

Een grote vraag, waar niemand met zekerheid antwoord op kan geven. Als we naar andere gecertificeerde producten kijken zoals Max Havelaar Koffie, dan vermoeden we dat voor gecertificeerde producten slechts een zeer kleine markt bestaat. In een rapport van de Wereldbank komt een soortgelijk beeld naar voren. In deze publikatie gaat men ervan uit dat gecertificeerd tropisch hout in de EU mogelijk een marktaandeel van tussen de 10 en 20% kan verwerven en in de VS 5 à 10%. In andere landen zou helemaal geen markt voor dit hout te verwachten zijn. Uitgaande van verschillende onderzoeken in verschillende landen, neemt men in de studie aan dat de consument niet bereid is om meer dan 10% extra te betalen voor dit hout. Natuurlijk zeggen de resultaten van dit onderzoek niet alles, maar het is wel duidelijk dat het geen overbodige luxe is om bij alle discussies over (certificering van) duurzaam bosbeheer de mogelijke vraag vanuit de markt goed in het oog te houden. Het ziet ernaar uit dat gecertificeerd hout dat duurder is dan niet gecertificeerd hout het lastig zal krijgen in de markt. De grote vraag is nu of de consument bij gebrek aan goedkoop hout, sneller gaat kiezen voor andere materialen zoals kunststof, staal, etc.?

CONCLUSIES

- Het is onzeker of in de komende jaren alle duurzaam beheerde bossen, in Nederland en daarbuiten, gecertificeerd worden. Er is een kans dat slechts een klein deel een

certificaat krijgt, en dat voor gecertificeerd hout maar weinig kopers bestaan. Hoe dan ook, het is toch raadzaam voor beseigenaren, hout- en papierbedrijven en andere betrokkenen om nu wél mee te doen aan discussies over certificering van duurzaam bosbeheer. Ondanks alles is het niet uitgesloten dat gecertificeerd hout hét product van de toekomst gaat worden. Zowel voor beseigenaren als de houtindustrie geldt dat zij er verstandig aan doen om ontwikkelingen in het buitenland op z'n minst op de voet te volgen. Bij voorkeur nemen zij actief deel aan de discussies. Ruim 90% van het hout dat wij in Nederland gebruiken komt namelijk uit het buitenland. Voor beseigenaren is het dus belangrijk deze buitenlandse ontwikkelingen te volgen, omdat het om hun concurrenten gaat. Voor de industrie is het zeker zo belangrijk: zij zijn immers voor een groot deel afhankelijk van de beschikbaarheid van hout elders!

- Dat nu zovelen praten over 'duurzaam bosbeheer' en 'gecertificeerd hout' betekent zeker niet dat de bos- en houtsector in de beklaagdenbank zit. Het feit dat hout een natuurproduct is, is dé verklaring voor alle aandacht die bos en hout op dit moment krijgen. Immers, doordat hout uit de natuur geoogst wordt zijn mensen bezorgd dat we die natuur beschadigen. Tegelijkertijd beseffen velen dat juist in een duurzame samenleving het gebruik van hernieuwbare producten, dus natuurproducten, noodzakelijk is. Alle activiteiten op het gebied van duurzaam bosbeheer zijn in feite het gevolg van het spanningsveld tussen 'benutten' en 'behouden' van de natuur. In een duurzame samenleving moeten we de natuur én benutten én behouden: (certificering van) duurzaam bosbeheer is in feite een middel dat we gebruiken om dit proces in goede banen te leiden. Van gecertificeerd hout weet je namelijk 100% zeker dat je het mag benutten want je weet ook 100% zeker dat het bos, waaruit dat hout afkomstig is, behouden blijft.

Certificeren kost veel tijd. Kostbare tijd. Want intussen kunnen andere materialen de concurrentiestrijd van hout winnen. Dit voorkomen is niet alleen een zaak van de bos- en houtsector maar van alle betrokken partijen, dus ook de politiek, milieu- en consumentenorganisaties.

Ir. R.C. de Boer

© Stichting Bos en Hout - ISSN: 1382 - 1113

SBIH STICHTING BOS EN HOUT

Stichting Bos en Hout
Bosrandweg 5
Postbus 253,
6700 AG Wageningen
tel.: 0317 - 424666
fax: 0317 - 410247
E-mail: mail@sbi.nl